

Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon

Sel kvartalil on keskmis Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon, kuhu kuulub 13 riiki ja arvukalt saari ning kus elab kokku umbes 744 miljonit inimest. Selles divisjonis on üle 876 000 adventisti, mis teeb ühe adventisti iga 850 elaniku kohta.

Ülesanded

Filipiinid on koduks umbes 88,7 miljonile inimesele ja rohkem kui 555 000 adventistile, mis teeb ühe adventisti iga 160 inimese kohta.

See on võimas Jumala armee. Kuid armeel on vaja juhte ning Filipiinide koguduse juhid on otsustanud seada selle kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetuse keskmesse noored.

Palawani saar asub Filipiinide peasaarest läänes. Palawani Adventakadeemia on üle 50 aasta andnud noortele kristlikuks teenimiseks vajalikku haridust. Viimastest uuringutest selgus, et on vaja õppekava laiendada ning kaasata sellesse kutseõpet ja tehnilisi kursusi, nagu autoremont ja arvutiõpe. Lisaklassiruumid nende spetsiaalsete kursuste jaoks annavad koolile võimaluse oma ümbruskonnas paremini misjonitööd teha.

Kesk-Filipiinide Dumaguete linna kogudusel on elujõuline põhikool. Kuid vanemad õpilased peavad käima riigikoolides, mille õppekava ja moraalistandardid on vastupidised, või minema mõnele teisele saarele adventkooli. Osa kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada juurde klassiruumi, mis on esimene samm adventkeskkooli rajamiseks sellesse piirkonda. Mindanao edelatipus on suur multietniline ja multireligioosne linn Zamboanga. Pikka aega on selles olnud põhikool, kus käivad lapsed nii kristlaste kui mitte kristlaste peredest. Hiljuti ehitati põhikool ümber ja alustati tööd keskkoolina, et õpilased ei peaks keskhariduse saamiseks adventkoolisüsteemist lahkuma. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab selle projekti lõpetada.

Tulevik saabub homme, kuid selleks tuleb valmistuda täna. Toetage palvemeeles Filipiinide usklikke, kui nad koolitavad noori kogudusetöö jaoks.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus aitab

- ehitada juurde klassiruumi Palawani Adventakadeemiale Põhja-Filipiinidel
- ehitada juurde klassiruumi keskkoolile Dumaguetes Kesk-Filipiinidel
- lõpetada keskkooli ehituse Zamboangas Lõuna-Filipiinidel.

3. jaanuar 2009

Põhja-Filipiinid

Elu tee

Rey Cayao

[Paluge see mina-vormis lugu noormehel ette kanda.]

Minu nimi on Rey ja ma elan Palawani saarel Filipiinidel. Jumal päästis mind hävituse teelt ja asetas mind igavese elu teele.

Ma ei käinud enam keskkoolis, sest seal oli jõukude tegevus ohtlik. Ma hakkasin käima nõbude ja mõne sõbraga ringi. Me ei pidanud end jõuguks, sest me lihtsalt veetsime koos aega. Kuid siis hakkasime tegema selliseid asju, mida jõugud teevad. Me suitsetasime, jõime alkoholi ja vahel viskasime mööduvate autode pihta kive. Me ei jäänud kunagi vahele, aga mu vanemad teadsid, et me tekitasime probleeme.

Ühel päeva leidsin töölt tulles, et elutoas istus kaks noort. Vanaema ütles, et nad olid noorte rühma liikmed, kes tegid ettevalmistusi evangeelseteks koosolekuteks. Need noored olid tõesti usklikud. Ma ei sõandanud nende läheduses suitsetada ega juua. Soovisin, et nad lahkuksid, sest nad rikkusid mu lõbu.

Ma tulin töölt ja leidsin need noored elutoas laulmas ja Jeesusest rääkimas. Läksin otse oma tuppa, kuid ma kuulsin siiski nende laulmist ja palvetamist. Ja ma hakkasingi kuulama.

Ma imestasin, mis tegi need noored nii teistsuguseks, nii õnnelikuks. Ja nad rääkisid Jumalast nii kindlalt. Nende käitumine külvas mu südamesse seemne ning ma mõistsin, et neil oli midagi sellist, mis minul ja mu sõpradel puudu oli. Aja jooksul ühinesin nendega ja kui nad kutsusid mind noortekoosolekutele, olin nõus minema.

Kui mu sõbrad said teada, et käin religioossetel koosolekutel, hakkasid nad mind narrima. Kuid selmet lõpetada, jätkasin koosolekutel käimist. Ühinesin isegi piibliuurimisgrupiga. Üsna pea kaotasid halvad harjumused oma võlu ja ma loobusin neist. Ma tahtsin muutuda ja anda Jumalale võimaluse.

Kui vanemad said mu otsusest teada, olid nad meeldivalt üllatunud. Nad lootsid, et religioon muuda mu negatiivset elukäiku. Ema ostis mulle ristimishingamispäevaks isegi uued riided. Nad tulid sel päeval kirikusse, kuid ei otsustanud Kristuse poolt olla.

Pärast ristimist otsustasin minna kooli tagasi, hoolimata jõukude tegevusest, mis mind häiris. Kuid asjad ei läinud nii, nagu olin lootnud. Mu sõbrad ja isegi mu nõod olid mind hüljanud. Nad pilkasid ikka veel, et olen nende seltskonna jaoks „liiga hea“. Raske oli muutuda austatud ja arvestatavast inimesest ei kellekski. Ma tundsin end koolis täiesti üksikuna ja mul polnud kellelegi oma muredest rääkida.

Lõpuks ei kannatanud ma enam välja. Vihastusin narrimise peale ja ühinesin uuesti jõuguga. Peagi visati koolist kõik jõuguliikmed välja ja ma olin äkitselt tagasi seal, kust alustasin: koolist välja visatud jõuguliige.

Ma tundsin end hüljatuna, kuid Jumal ei olnud mind maha jätnud; mina olin jätnud Teda. Kuid Tal olid minu suhtes ikka veel plaanid.

Üks koguduseliige kutsus mind evangeelse seeria juurde appi ja ma olin nõus. Käisin koos teistega inimesi külastamas ja õppisin piiblitundide pidamist. Minust sai uue, Jumala „jõugu“ liige. Taas leidsin kindla jalgealuse ja armastuse Jeesuse vastu.

Mul paluti läbi viia noorte evangeelne seeria ja ma korraldasin mõned koosolekud oma kodu lähedal. Ema tõi koosolekutele mu venna ja õe ning ka teised pereliikmed tulid. Ma jutlustasin kolmel õhtul ja evangeelse seeria lõpus ristiti 11 pereliiget!

Mõned koguduse noored julgustasid mind edasi õppima ja soovitasid mul minna Palawani Adventakadeemiasse, kus ei olnud jõuke. Mind võeti kooli vastu ning nüüd käin koolis ja naudin sealset vaimulikku õhkkonda. Raske on töötada nii palju, et saada õppemaksuks piisavalt raha, kuid ma püüan tõesti seekord lõpetada.

Kui vaatan tagasi viimasele paarile aastale, siis olen väga tänulik, et Jumal muutis mu elu suunda. Ta võttis mind koolist väljalangenud jõugujuhi kohalt ja tegi nii, et minust sai noortejuht ja suure tulevikuga õpilane. Jumal on uute algustega osav!

Osa selle kvartali kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetusest aitab korraldada tehnilise ja kutseõppe kursuse Palawani Adventakadeemiasse, kus ma praegu õpin. Ma loodan, et see saab valmis minu lõpetamise ajaks, nii et saaksin seal mehaanikat õppida.

Lühidalt

- Filippiinid on riik, mis koosneb rohkem kui 7 000 saarest. Enamik elanikest elab 11 suuremal saarel.
- Suur osa maast on mäGINE ning mõned mägedest on vulkaanid. Mitmed vulkaanid on hiljuti pursanud, purustades külasid ja hävitades põllumaad ning isegi surmates inimesi, kes ei lahkunud õigeaegselt.
- Filippiinide riigikeel on filipino, kuid üsna laialt räägitakse ka inglise keelt.

10. jaanuar 2009

Põhja-Filippiinid

Orjusest vabaks

Nahob Lliturco

10-aastaselt venna poolt orjastatud noormees võitles vabaduse eest ja leidis selle Kristuses.

Higi nirises mööda noore Nahobi nägu ja pani silmad kipitama, kui ta vantsis paljajalu tolmusel teel ja hõikas: „Köögiviljad! Värsked köögiviljad!“ Tema hääl kõlas sama haledalt kui ta end tundis. Ta igatses oma pere, sõprade ja kooli järele.

„Miks sundisid vanemad mind venna juurde jääma?“ mõtles ta. „Kas nad ei tea, et ta ei lase mul kooli minna? Kas nad ei tea, et ta peksab mind, kui ma ei teeni piisavalt raha? Kas nad ei hooli?“

Nahob oli kõigest 10-aastane, kui pere jättis ta Palawanile oma vanema venna juurde. Vend ütles, et ta võib koolist ära tulla ja tema juures töötada. Nahob ei tahtnud Palawanile. Kuid lõpuks jäeti ta sinna. Peagi muutusid venna naeratused ähvardusteks ja ilmnes tõde. Nahob ei saa enam kooli minna. Ta ei lähe enam koju tagasi. Ta oli ori, kes pidi oma venna heaks köögivilju müüma. Kui ta ei tulnud koju piisava rahasummaga, sai ta vennalt peksa. Ta mõtles põgenemisele, kuid kartis venna ähvardusi. Elu oli lootusetu.

Möödus neli aastat ning Nahob kasvas suuremaks ja muutus tugevamaks koorma all, mille vend talle pani. Ühel päeval otsustas ta, et ei talu enam venna karmi kätt. Ta põgenes.

Ta leidis tööd kokaabina kalalaeva pardal, mis seilas teisele saarele. Seal lahkus ta laevalt ja sai tööd koduabilisena. Ükskõik milline töö oli orjusest parem. Naine, kelle heaks ta töötas, oli tema vastu lahke, kuid naise abikaasa ei olnud. Naine andis Nahobile peavarju ja toidust, kuid mehe lubadused palka maksta haihtusid nagu hommikune kaste. Nahob töötas abielupaari heaks terve aasta ilma palgata, enne kui mõistis, et ta oli rohkem ori kui eales varem. Kui ta otsustas lahkuda, põletas peremees tema asjad ära. Ja kui naine püüdis aidata, sai Nahob mehe käest peksa. Hirmust hoolimata ootas Nahob parajat hetke ja põgenes.

Ta sai tööd kalalaeval ning saatis raha koju vennale ja vanematele. Ta tahtis, et nad teaksid, kui hea poiss ta on. Ühel päeval otsustas ta minna vennale külla. Nahobi rõõmuks tervitas vend teda südamlikult ja näitas talle maatükki, mille oli ostnud Nahobi saadetud raha eest.

Nahob otsustas jääda ja hakata venna ostetud maal põldu harima. Vend lubas tal kasvatatud vilja eest saadud raha endale jätta. Viimaks ometi tundis Nahob end vabana! Kui torm hävitas piirkonnas vilja, siis Nahob aitas põllumehi.

Siis sai ta teada, et vend oli korraldanud talle abielu vanema naisega. Tuttav hirmutunne tuli tagasi. Ta ei tahtnud abielluda naisega, keda ta ei tundnud, ning ta püüdis abielust kõrvale põigelda, kuid vend ähvardas teda. Alles siis, kui Nahob lubas, et abiellub kolme aasta pärast, siis kui ta saab 20-aastaseks, lubas vend tal lahkuda, et raha teenida.

Nahob läks venna juurest ära teisele saarele, kus ta asutas enda elatamiseks väikese poe. Ta eiras naist, kellelega oli kihlatud, ning lõpuks jättis naine pulmad ära. Viimaks ometi oli ta vaba – jälle!

Nahob tunnetas teravalt hariduse puudumist, eriti siis, kui inimesed teda sellepärast narrisid. Ta otsustas kooli tagasi minna ja saada hariduse, mida oli talle keelatud. Niisiis läks ta 18-aastaselt neljandasse klassi.

Nahobi õpetaja oli adventist, kes kutsus teda kirikusse. Alguses Nahob keeldus, sest ta töötas laupäeviti, kuid lõpuks ta läks. Ta kuulas piiblitundi ja tundis, et oli leidnud midagi mõistlikku. Ta palus õpetajat endaga Piiblit uurima. Õpetaja kaudu tutvus ta teise adventõpetajaga, kes soovitas tal minna õppima Palawani adventpõhikooli. Nahob võeti vastu ja ta hakkas seal kuuendas klassis õppima.

Palawani Adventakadeemias muutus Nahobi elu paremaks. Ta sai ristitud ning leidis koolis perekonna, kellest oli lapseas puudust tundnud. Tema silmapiir laienes ja unistused kasvasid. Ta hakkas mõistma, mida Jumal võib tema kaudu teha. Nahobist on saanud koolilinnaku vaimulik juht ning ta on vennaga ära leppinud. „Kord olin ma ori, kuid nüüd on mul tõeline vabadus Kristuses.“

Meie misjoniannetused toetavad adventkoolisüsteemi, mis toob noori Kristuse juurde ja valmistab neid ette teenimiseks. Aitäh annetuste eest.

Lühidalt

- Palawan on pikk kitsas saar Filipiinide saarestiku lääneosas. Saare selgroo moodustavad mäed, kuid meri on kogu aeg lähedal.
- Palawanil asub kaks adventkeskkooli. Üks on pealinnas Puerto Pincenas ja teine, internaatkool Palawani Adventakadeemia, on saare kauges lõunaosas.
- Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab laiendada internaatkooli tehnilise ja kutseõppe ruumidega õpilaste jaoks.

17. jaanuar 2009

Põhja-Filipiinid

Jeesuse pärast

Esther Lipscomb

Nad ähvardasid teda, sidusid ta kinni ja lõid teda, kuid ta keeldus siiski usust loobumast.

Nöörid soonisid Bieni randmeid, kui ta püüdis end vabastada. Enne paadile bensiini ostma minekut olid vennad sidunud Bieni väikesesse paati eemale sõidutamiseks, et ta ei saaks enam käia ketserlikus kirikus. Tüdruk hüüdis appi ja sõbrad sidusid kiiresti nöörid lahti. Bien tõusis ja jooksis koos sõpradega enne vendade tagasitulekut peitu.

Bieni pere oli vihane, sest ta käis adventkirikus. Vennad püüdsid sundida teda kirikust eemal hoidmiseks minema saarele, kus elas vanaema.

„Kas kirik on kõike seda jama väärt?“ küsis üks tema sõpradest.

„Ma olen teada saanud, et Jumal armastab mind ja Jeesus suri minu eest ning Ta soovib, et järgiksin Teda,“ selgitas Bien. „Ma tahan olla Tema tütar, isegi kui see tähendab oma pere kaotamist.“

Bien jooksis pastori majja ning rääkis talle ja tema naisele juhtunust. Nad lubasid tal mõneks ajaks enda juurde jääda. Kolme päeva pärast koputas pastori uksele Bieni ema.

Kui pastor avas ukse, nägi ema Bieni ja haaras temast kinni.

„Jäta!“ ütles pastori naine. „Sa ei või teda ära viia.“ Ema lasi Bieni lahti ja vaatas pastori naise poole. „Me oleme tema pärast mures,“ jätkas pastori naine. „Kas me saaksime rääkida?“ Lõpuks oli Bieni ema nõus lahkuma, kui pastor oli lubanud Bieni hiljem koju tuua.

Bien kartis, kuid teadis, et ei saa igavesti pastori juurde jääda.

Kui Bien ja pastor jõudsid Bieni koju, märkas pastor, et vanemad olid maha rahunenud. Seepärast oli ta nõus, kui vanemad tahtsid Bieniga omaette rääkida. Pärast pastori lahkumist muutusid vanemad ägedaks.

„Sa lähed vanaema juurde elama, seal ei leia sa ühtegi adventisti.“

Bien ei näidanud hirmu välja, kuid ta ei tahtnud minna vanaema juurde elama. Ta tahtis koolis käia, aga seal oleks see võimatu. Ta keeldus lahkumast koguduse juurest, kes tema eest palvetas ja teda julgustas. Kui vanemad mõistsid, et Bien on nende vastu, saatsid nad kõik tema asjad vanaema juurde, nii et Bienile ei jäänud midagi.

Lõpuks läks Bien tagasi pastori juurde. See oli tema viieteistkümnendal sünnipäeval. Ta laenas sõbrannalt riideid, et koolis käia, aga ta mõistis, et ilma õpikuteta polnud koolis midagi teha. Niisiis otsis ta võimalust töötada mõne koguduseliikme heaks. Ta oli kurb, et ei saanud enam õppida.

Ta käis edasi kirikus ja uuris Piiblit. Ning evangeelsete koosolekute lõpus palus ta ristimist.

Siis sai evangeelseid koosolekuid sponsoreerinud perekond teada Bieni probleemidest ja külastas tema vanemaid. Nad pakkusid, et viivad Bieni Palawani saarel asuvasse adventkooli ja olid valmis tema õppemaksu tasuma. Kujutlege Bieni rõõmu, kui ta sai teada, et vanemad lubasid tal minna.

Bien oli esimest korda kodust nii kaugel ja see mõte hirmutas teda pisut. Kuid pastor kinnitas, et talle hakkab adventkoolis meeldima. Bien meenutas, et tema palve õpingute jätkamise pärast sai vastuse. Ta pakkis oma vähesed asjad ja asus adventkooli poole teele.

Direktor võttis Bieni oma koju elama ja muretses talle töö, et ta saaks vajalike asjade jaoks raha teenida. „Mind on õnnistatud sellega, et minu eest hoolitsevad nii paljud inimesed,“ ütleb Bien. „Nii hea on jälle koolis olla! Akadeemiast on saanud minu pelgupaik ja sadam. Kui ma

lõpetan keskkooli, soovin aidata teisi, kel on minuga sarnaseid probleeme. Ma tahan kaitsta õigust ja seista tõe eest.“

Bien palub meil palvetada oma pere pärast – vanemate ja üheksa õe-venna pärast –, kes ei tunne veel Jeesust.

Anname ikka ustavalt misjoniannetusi, et inimesed Filipiinidel ja kogu maailmas saaksid õppida tundma Jeesust oma Päästja, sõbra ja vennana.

Misjoniteated

- Filipiinidel käivad lapsed põhikoolis kuus aastat ja keskkoolis neli aastat. Enamik õpilasi lõpetab kooli 15-aastaselt. Palawani saarel ei ole adventkolledžit ega ülikooli, kus need koolilõpetajad saaksid edasi õppida, seepärast peavad nad otsustama, kas lähevad riiklikku ülikooli või lahkuvad kodusaairelt, et õppida ühes mitmest Filipiinidel asuvast adventkolledžist.
- Osa selle kvartali kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada klassiruumide korpuse Palawani Adventakadeemia, et oleks võimalik anda kutsealast õpet infotehnoloogias ja automehaanikas, nii et õpilased saaksid omandada praktilisi tööoskusi kodu lähedal.

24. jaanuar 2009

Põhja-Filipiinid

Õppetunnid

Brian Hortilano

[Paluge see mina-vormis lugu noormehel ette kanda.]

Ma olen alles keskkooliõpilane Filipiinidel, aga juba on Jumal andnud mulle hulga õppetunde ja ma olen näinud Teda oma elus tegutsemas.

Minu kaksikvend Rian on alati olnud hea õpilane, kuid mina eelistasin väiksemana pigem mängida kui õppida. Seda oli näha ka mu hinnetest – ma olin oma klassi halvimate hulgas. Vanemad käisid peale, et jätaaksin mänguasjad kõrvale ja õpiksin paremini. Minu imehea õpetaja veetis palju aega mind aidates. Ta ütles, et ma olen tark ja mul läheks koolis palju paremini, kui ma sellele ainult tähelepanu pööraksin. Õpetaja meeldis mulle ja ma ei tahtnud talle pettumust valmistada, seepärast asusin asja kallale. Ma jõudsin viiendas klassis kõige kehvemate hulgast parimate hulka!

Vanemad olid minu ja Riani üle uhked, kuid ma teadsin, et Jumal aitas mul paremaid tulemusi saavutada. Ma mõistsin, et saan Jumalat austada, kui annan koolis endast parima.

Filipiinidel läheme keskkooli pärast kuuendat klassi. Mina ja mu vend saime teada Palawani Adventakadeemiast, internaatkoolist, mis asus poole tunni tee kaugusel meie kodust. Otsustasime Rianiga sinna õppima minna.

Alguses oli mu koduigatsus nii suur, et ma nutsin, kuid nüüd pole hullu, kui saan nädalavahetustel kodus käia. Mulle meeldib koolis väga ja ma näen, kuidas Jumal aitab mul kasvada inimeseks, kes on Tema meele järele.

Eelmisel aastal kutsus direktor mõned õpilased enda juurde ja rääkis meile väitlusvõistlusest meie oma kodulinnas. Ma olin väga huvitatud, kuni ta ütles, et väitlus toimub järgmisel päeval! Teised koolid oli valmistunud terve kuu. Kuid meie õpetaja julgustas meid väitlusel osalema, kuigi me ei olnud nii palju ette valmistanud.

Ma olin väitluse pärast tõeliselt närvis, kuid õpetaja tuletas meelde, et saame paluda Jumalalt ligiolekut ja abi, et tuua Tema nimele au, ükskõik mis ka ei juhtuks. Me läksime väitlusvõistlusele ja andsime oma parima. Kui kohtunikud kuulutasid välja võitjad, kuulsime rõõmuga, et saime teise koha! Jumal austab tõesti meie parimaid püüdlusi, kui püüame teha midagi Tema auks. Ta on alati meiega.

Ühel pühapäeva õhtul tulin väsinult pärast kodust nädalalõppu kooli tagasi. Ma läksin kohe voodisse ja uinusin kiiresti. Ma ärkasin karjumisest, mis tuli tüdrukute ühiselamust linnaku teises otsas.

Ma sain teada, et üks tüdruk oli sattunud kurja vaimu meelevalda. Ta karjus ja kisas ning rääkis õudseid asju. Viis tugevat meest püüdsid teda kinni hoida, kuid ta tõukas nad üliinimliku jõuga eemale. Dekaan kutsus linnaku pastori tüdruku eest palvetama ja käskis ka teistel tüdrukutel palvetada. Peagi rahunes kurjast vaimust vaevatud tüdruk maha.

Hiljem sain teada, et see tüdruk kuulas palju *hard rock*'i ning ta ise arvab, et see lubaski saatana tema üle võimust võtta. Ta loobus sellise muusika kuulamisest ja saatan jättis ta rahule. Alles nüüd mõistsin tõeliselt, kui oluline on valvata kõiki meelte kanaleid ning jääda Jumala lähedusse, et saatan võiks jääda eemale.

Mõne nädala eest läksime koos ühe ühiselamus elava tüdruku Dawniga õhtuhämaruses läbi linnaku direktori maja poole teadet viima.

Äkki jäi Dawn seisma ja kiljatas. „Madu!“ karjatas ta. Ma vaatasin teda ja nägin midagi musta tema jala ümber olevat. Ma ei teadnud, mida teha, või kuidas teda aidata, nii hakkasin ka karjuma. Vaene Dawn kartis väga. Dekaan kuulis kisa ja tuli joostes välja. „Palveta!“ ütles dekaan ja ma palvetasin. Välja tulnud õpilased nägid, kuidas madu keris end iseenesest Dawni jala ümber lahti ja liugles minema! Tüdruk ei olnud viga saanud. Milline vägi on palvel!

Meie Rianiga lõpetame varsti keskkooli. Ma olen otsustanud õppida haigepõetamist. Ma tahan, et mu noorem vend ja õde käiksid ka Palawani Adventakadeemias, sest see kool andis meile hea ettevalmistuse tulevikuks. Mul olid suurepärased kristlikud õpetajad, kes õpetasid muutuma Kristusele sarnasemaks.

Mul on väga hea meel, et akadeemia saab osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest haridusprogrammi jaoks, mis hõlmab uute kutseõppe ja tehnilise koolituse ruumide rajamist. Neile kursustele tulevad paljud mitteadventistidest õpilased, et valmistuda kodu lähedal tulevikuks. See on ideaalne misjonitöö. Aitäh teile, et aitate selle teoks teha.

Misjoniteated

- Filipiinidel oli 400 aastat Hispaania koloniaalvõim. Hispaanlased tõid kaasa oma keele ja religiooni. Praegu on Filipiinid ainus peamiselt kristlik riik Aasias, kus 94 protsenti rahvastikust peab end kristlasteks. Kristlastest umbes 90 protsenti on katoliiklased ja ülejäänud 10 kuuluvad erinevatesse protestantlikesse liikumistesse.
- Filipiinide seitsmenda päeva adventkoguduses on umbes 555 000 liiget, mis teeb 1 adventisti iga 160 elaniku kohta.

31. jaanuar 2009

Põhja-Filipiinid

Marki teine võimalus

Mark Anthony Dacuan

Ta ei teadnud, kas ta saab üldse kunagi oma elu korda ja kas tal on võimalik kool lõpetada.

18-aastane Mark viskas rasked kalavõrgud üle kalalaeva parda. Külma merevee piisad tegid õhukese särgi märjaks. Mark ei teinud ebamugavusest välja, vaid töötas edasi. Ta oli selgeks saanud, et kõige parem on mitte mõelda sellele, mis oleks võinud olla.

Mark oli koolist ära tulnud, kui vanemad ei jõudnud enam kooliasju osta. Ta läks tööle kalalaevale, lootes säästa piisavalt, et millalgi kool lõpetada.

Kalalaeva omanikud olid kristlased, head inimesed, kes kohtlesid teda hästi. Kuigi ta oli kõigest üks töölevõetud kaluritest, võtsid nad aega temaga vestlemiseks.

Ühel päeval kutsus ülemus teda kiriku peetavatele evangeelsetele koosolekutele. Mark tänas kutse eest. Tal oli meeles, et ta käis lapsena kirikus, kuid ta ei olnud tundnud Jumala ligiolekut kirikus. Ta soovis, et teaks Jumalast rohkem. Mark mõtles, kui siiras ja rõõmus tundus ülemus olevat, ning otsustas minna koosolekutele.

Koosolekutel sai ta vastuseid, mis aitasid Jumala armastust mõista. Ta avastas tõesid, mida varem ei teadnud, ning seeria lõpupoole vastas ta kutsele saada ristitud. Aga kui ta rääkis oma otsusest emale, siis tema reaktsioon ehmatas Marki. „Sind *ei* ristita adventkogudusse,“ ütles ta. „Kui sa käid kangekaelselt edasi selles kirikus, siis pole sa enam meie pere liige.“

Mark ei olnud sellist reaktsiooni oodanud. Kuid ta oli neil koosolekutel tutvunud Jeesusega ja oli kindlalt otsustanud Teda järgida. Mark käis koosolekutel edasi ja otsustas saada ristitud, ükskõik mida ema ka ei ütleks.

Reede õhtul pani ta valmis koti riietega ristimise jaoks. Järgmisel hommikul hiilis ta majast välja ja läks kirikusse. Kui ta tagasi tuli, nägi ema kilekotti märgade riietega ja küsis: „Niisiis, sa lasid end ristida?“

„Jah, ema, ma olen ristitud,“ ütles Mark.

Ema pööras ümber ega öelnud enam sõnagi. Kuid järgnevatel päevadel tundis Mark, kuidas ema jälgis teda. Emal märkas, et kui keegi Markiga pahandas, siis ta ei teinud ega öelnud midagi vastu. Ta oli muutunud andestavamaks. Ta tegi majapidamistöid nurinata ning tema muusikavalik oli drastiliselt muutunud. Emal märkas, et Mark oli muutunud enesekindlamaks ja tegi iseseisvalt otsuseid. Kui Markil oli raha vaja, läks ta kalale, et ise vajalik summa teenida. Emal otsustas poega mitte kodust välja ajada.

Mark oli õnnelik suhte üle Jeesusega, kuid ta igatses aina enam edasi õppida. Ta teadis, et kui ta ei võta varsti midagi ette, siis ei lõpeta ta keskkooli iial. Ta hakkas palvetama, et Jumal avaks võimaluse õpinguid jätkata.

Siis rääkis üks kogudusesõpradest Markile Palawani Adventakadeemiast, internaatkoolist, mis asus kahe tunni tee kaugusel tema kodust. Mark ei olnud kindel, kas tal on võimalik selles koolis õppida. Sõbrad julgustasid teda sisseastumisavaldust esitama ja ütlesid, et ta saab õppemaksu tasumiseks töötada. Markile hakkas tunduma, et unistus õppimisest võib täide minna.

Ta esitas kooli avalduse ja ta võeti vastu õpilasena, kes tasub ise enda õppemaksu. See on raske, kuid teostatav.

Mark on harjunud rasket tööd tegema ja tal pole midagi selle vastu, et töötada kogu õppimise aja. Tal pole eriti aega spordi ega muude kooli ürituste jaoks, kuid ta saab hariduse.

Mark hindab Palawani Adventakadeemia vaimulikku õhustikku. Ta on teada saanud, et Jeesus on kõikvõimas ja täidab kõik vajadused. Mark räägib oma usust ka perele. Ema ja vanem õde on näinud Marki muutumas ning on kirikus käimisest huvitatud.

Mark tunneb, et Jumal kutsub teda pastoriks saama. See tähendab, et ta peab pärast keskkooli lõpetamist veel mitu aastat kõvasti töötama ja õppima. Kuid ta toetub Jumala töotusele täita kõik vajadused Kristuses Jeesuses. Mark palub meil palvetada tema pere pärast, et nad otsustaksid paluda Jeesuse oma ellu.

Meie misjoniannetused toetavad Palawani Adventakadeemiat ja ka teisi koole üle kogu maailma. Osa selle kvartali kolmeteistkümnendast annetusest aitab ehitada uue õpperuumide korpuse, et kool saaks tuua muutusi veelgi rohkemate noorte eludesse.

Misjoniteated

- Paljudel Filipiinide adventkoolide õpilastel pole kedagi, kes neid hariduse saamisel aitaks. Sarnaselt Markile peavad nad koolis pikki tunde töötama, et teenida tasa oma õppemaks, ja ülejäänud aja veetma õppides.
- Umbes 40 protsenti Filipiinide elanikest elab vaesuses. Filipiinide majandusolukorras on noortel raske hariduse saamiseks töötada. Palvetage, et need õpilased ei loobuks, vaid et neil oleks jõudu ja otsusekindlust see oluline etapp elus läbida.

7. veebruar 2009

Kesk-Filipiinid

Juhuslik evangeeliumitöö

Ajakirjale Mission jutustanud Expeditio Lariosa, Sr.

Kui kaugele läheb Jumal, et vastata siira otsija palvele?

Chona käis toas vihaselt ja pettunult edasi-tagasi. „*See on meie puhkus!*“ mõtles ta. „*Ja mu oma vend kohtleb mind vangina!*“

Chona on filipiinlanna, kes elas Šveitsis, kus ta kohtas oma tulevast meest ja abiellus temaga. Hiljuti tulid nad tagasi Chona kodumaale ja otsustasid sinna kodu rajada. Maja ehitamise ajal olid nad sugulaste juures. Chona vend, kes oli protestantlik pastor, kutsus teda oma kirikusse, kuid Chona keeldus. Kui vend põhjust küsis, rääkis Chona, et pühapäev ei ole hingamispäev.

Chona ei teadnud hingamispäevast eriti palju, kuid ta teadis, et see pole pühapäev. Šveitsis elades oli ta näinud adventtelekanalit ja lugenud veidi adventkirjandust. See oli äratanud temas huvi. Siis kutsus üks adventistist medõde Chonat oma kirikusse. Chona läkski. Ta tundis, et seal õpetatakse tõde, kuid ta ei jõudnud enne Šveitsist lahkumist piibliuurimist lõpetada. Chona ei olnud Filipiinidel adventkogudust leidnud, kuid ta otsis edasi.

Kui Chona keeldus korduvalt venna kirikusse minemast, sai vend järjest vihasemaks. Ühel pühapäeval, kui ta ise kirikusse läks, pani ta Chona ja tema mehe tuppä luku taha. Chona palvetas: „*Armas Jumal, sul on kindlasti siin Filipiinidel oma kogudus. Aita mul see leida!*“

Lõpuks lasi vend Chona ja ta abikaasa oma majast välja. Paar suundus oma kodu poole, mis asus ühe tunni tee kaugusel. Chona palvetas jätkuvalt: „Issand, aita mul leida sinu kogudus. Aita mul tõe tundma õppida.“ Tal polnud aimugi, kui varsti vastab Jumal tema palvele.

Toto sõitis pärast kaupade kättetoimetamist mootorrattaga kodu poole. Äkki tundis ta kerget müksu ja leidis end õhus lendamas. Ta maandus raskelt ja libises küljel edasi ning peatus lõpuks keset maanteed. Tema mootorratas lebas läheduses.

Enne kui ta mõistis, mis oli juhtunud, seisis tema juures mees ja naine. „Kas sa jäid terveks?“ küsisid nad.

„Vist küll,“ vastas Toto jalgele tõustes. Ta vaatas oma lõhutud mootorrattast ja mõistis, et talle oli otsa sõitnud see auto, kus olid need kaks inimest. „Lähme politseijaoskonda ja teeme avalduse,“ ütles Toto, kartes, et süüdlased lasevad jalga.

„Ära muretse,“ ütles Chona. „Ma olen kristlane. Ma ei põgene vastutuse eest. Ma maksan kinni su mootorratta kahjustused, arstiarved ja su äritegevuse kaod.“

„Millises kirikus te käite?“ küsis Toto.

„Ma olen adventist,“ ütles Chona.

„Ka mina olen adventist,“ ütles Toto.

Chona oli jahmunud. Ta tahtis juba Totot kallistada, kuid siis meenus, et ta on võib-olla viga saanud. „Härra, te olete minu palve vastus! Ma palvetasin, et leida adventist ja Jumal vastas just minu palvele!“

Chona palus oma sugulasel Toto haiglasse viia. Arstid vaatasid ta läbi ja tegid kindlaks, et ta polnud tõsiselt viga saanud, kuid kriimude ja verevalumite paranemine võtab aega. Chona tasus Toto mootorratta remondiarve ja toetas teda kuu aja jooksul, mil ta vigastustest paranes. Seejärel palus ta piiblitunde.

Toto palus oma pastoril Chonat külastada. Kui ta tuli, jutustas Chona talle innukalt, kuidas ta oli palvetanud adventistiga kohtumise ja kiriku leidmise pärast, et saaks ristimiseks valmistuda. Pastor uuris hea meelega temaga Piiblit.

Chona oli agar Piibli õppija. Ka tema abikaasa ühines temaga piibliuurimises ja andis oma elu Jumalale, kuid tema tervis halvenes ja kui Chona kuu aja pärast ristiti, oli mees ristimiseks liiga haige. Chona abikaasa suri kuu aja pärast, hoides kindlalt usust, mida naine oli talle tutvustanud.

Chona ja Toto naeratavad, kui räägivad, kuidas Jumal neid kokku viis, tõesti juhuse tõttu, õigemini õnnetu juhuse kaudu. „Jumal teadis, et tahan väga adventiste leida,“ ütles Chona. „Seepärast korraldas Ta mulle võimalikult ruttu Totoga kohtumise.“

Jumal saadab meie ellu inimesi, kes otsivad tõe. Peame olema palvemeeles valmis alati, kui Tema kutsub meid usust tunnistama (1. Pe 3:15). See on üks moodus kuuletuda suurele misjonikäsule, mis käsib viia evangeeliumi kogu maailmale.

Misjoniteated

- Dumaguete, kus see lugu toimus, on linn Negrose saarel Filipiinide keskosas. Nagu enamik Filipiinide suuremaid linnu, asub ka see ookeani ääres. Riigi peamiseks sissetulekuallikateks on kalandus ja põllumajandus.
- Viimasel misjoni-DVD-l on lugusid Filipiinidelt ja kogu Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjonist. Kui teie kogudusel ei ole DVD-d, mine veebilehele

www.AdventistMission.org ja klõpsa menüüs punktil Advent Mission DVD, et laadida see alla.

14. veebruar 2009

Kesk-Filipiinid

Ootamatu töö

Roen Mari Enquilino

Noor õpilane Filipiinidel on raske valiku ees, millist teed valida pärast kooli lõpetamist.

[Paluge see mina-vormis lugu noorel naisterahval ette kanda.]

Päeval, mil lõpetasin kolledži arvutiinsenerina, olin enda arvates maailma tipus. Hakkasin kohe otsima tööd ja esitasin avaldusi mitmesse firmasse. Kuid mul polnud aimugi, kui raske on tööd leida. Ma laiendasin haaret ja kandideerisin igale töökohale, mille kuulutust nägin. Viimaks pakuti mulle tööd kõnekeskuses. See polnud töökoht, mida olin soovinud, aga kui olin selle pärast palvetanud, otsustasin pakutu vastu võtta. Vähemalt oli see algus.

Järgmisel hingamispäeval peatas mind kirikus pastor, et minuga rääkida. Ta teadis, et otsin tööd, ja esitas küsimuse, mis üllatas mind: „Kas sa oled kaalunud võimalust misjonäriks hakata?“

„Ei,“ tunnistasin ma. Mul polnud misjonitöö isegi mõttesse tulnud. „Kas see on võimalik?“ küsisin ma.

„Jah,“ vastas ta. „Kas sa oled kuulnud Tuhande Misjonäri Liikumisest? See on meie koguduse organisatsioon, mis koolitab sinusuguseid noori ja saadab nad üheks aastaks misjonärina tööle. Väljaõpe kestab kolm kuud ja siis suunatakse sind kuhugi Aiasse tööle. Nii saad häid misjonitöökogemusi.“

See kõlas hästi ja ma lubasin sellele mõelda.

Ja ma mõtlesingi sellele. Kuid ma olin juba vastu võtnud töö kõnekeskuses. Ning ma ei teadnud, kas ma tegelikult üldse tahtsin misjonäriks saada. See mõte oli lihtsalt nii uus. Kas Jumala teenimine sel moel aitab mul valitud alal karjääri teha? Ma ei suutnud otsustada, mida teha.

Siis helises telefon. Helistas keegi kõnekeskusest, kuhu oli mind tööle võetud. Mind paluti laupäeval tulla keskusesse töölepingut allkirjastama. Mu süda värises, kui ütlesin, et ma ei tööta laupäeval, see on hingamispäev. „See pole töö,“ ütles mees. „Lihtsalt tulge ja kirjutage lepingule alla. Te ei pea isegi tutvustusele jääma.“

„Palun väga vabandust, aga ma ei saa seda teha,“ ütlesin ma. Sel ajal kui helistaja püüdis mõelda, mida mulle öelda, mõistsin, et äkki oligi see märk, mille pärast olin palvetanud. Märk, et ma ei peaks seda tööd vastu võtma. Ütlesin helistajale, et ma ei hakka keskusesse tööle.

Koorem langes õlult ja järsku tundus kõik nii selge. Minust saab misjonär.

Täitsin avalduse vormid ja saatsin Tuhande Misjonäri Liikumisele. Peagi sain teate, et mind on vastu võetud.

Sõitsin Manila lähedal asuvasse koolituskeskusesse ja tegin läbi kolmekuulise kursuse. Elasin koos inimestega paljudest erinevatest kohtadest ja kultuuridest. See oli unustamatu kogemus, milles õppisin usaldama üksnes Jumalat. Ma õppisin kuulama Tema häält ning seda, kuidas olla alandlik ja kannatlik.

Kui väljaõppe lõppes, määrati meid teenistuskohadesse. Minu grupi 137 lõpetajat saadeti Hiinasse, Jaapanisse, Indoneesiasse, Koreasse ja kogu Filipiinidele. Mina läksin Koreasse, mis oli mulle üllatuseks. Ma arvasin, et mind saadetakse Põhja-Filipiinidele. Kuid ma uskusin, et see on Jumala tahe. Mind saadeti linna, kus ei olnud varem üksi Tuhande Misjonäri Liikumise misjonäri töötanud.

Minu ülesandeks oli õpetada väikese adventkoguduse piirkonna lastele inglise keelt ja Piiblit. Päeval õpetasin väikseid lapsi, pärastlõunal täiskasvanud ja nädala lõpus keskkooliõpilasi. Ma soovisin näidata Jumala armastust kõigile, kellega kohtusin, seepärast hakkasin õppima korea keelt, et saaksin inimestega rääkida.

Mulle meeldis töö koolis ja ma otsustasin jääda kauemaks, kui oli mu üheaastane määratud aeg. Kuid siis jäin ma haigeks ja olin sunnitud koju tagasi pöörduma. Selleks ajaks olin õppinud hindama neid, keda õpetasin, ja mulle ei meeldinud mõte, et pean lahkuma oma uutest sõpradest.

Nüüd ma mõistan Tuhande Misjonäri Liikumise motot: „Üks kord misjonär – alati misjonär.“ Kui mul on võimalik, lähen tagasi. Aga ma ei tea, kas see on Jumala plaan. Ma tean, et ükskõik mis on Tal minu jaoks, võin ma usaldada Tema juhtimist.

Meie misjoniannetused mõned aastad tagasi aitasid Tuhande Misjonäri Liikumisega alustada. Milline õnnistus on see olnud misjonäridele ja neile, keda nad on Issanda juurde juhtinud! See on olnud ka mulle õnnistuseks. Aitäh teile!

Misjoniteated

- Alates 1992. aastast, kui algatati 1000 Misjonäri Liikumine Aasias, on õpetatud välja sadu noori ja saadetud neid teenima 40 riiki Aasias, Aafrikas, Euroopas, Põhja- ja Lõuna-Ameerikas ning Vaikse ookeani saartel. Need vabatahtlikud misjonärid on juhtinud Jeesuse juurde tuhandeid. Nad naasevad oma kodumaale (peamiselt on nad pärit Filipiinidelt ja Koreast) muutunud noorte täiskasvanutena, kel on arusaam Jumala antud misjonikäsust. Palvetage personali, misjonäride ja sponsorite eest, kes töötavad koos, et teha see misjoniprogramm huvitavaks ja toimivaks.

21. veebruar 2009

Kesk-Filipiinid

Tagakiusaja kahetseb

Procesa Lamapguid

[Paluge see mina-vormis lugu naisterahval ette kanda.]

Ma olin oma kiriku innukas liige Kesk-Filipiinidel. Ma pidasin oma usku trepiks taevasse. Iga hea tegu ja teiste teenimine oli astmeks taevatrepil.

Siis pidas meie linnas üks adventist evangeelseid koosolekuid. Minu üllatus oli suur, kui mu abikaasa koosolekutele läks. Ma olin kohkunud, kui ta hülgas meie usu ja ühines adventistidega. Ma olin nii pahane! Kui ta läks piiblitunde pidama, püüdsin teda takistada. Ja kui ma sain teada,

et keegi kavatseb adventkogudusega ühineda, palusin neil seda mitte teha. Minu mees oli pahane, kuid ei öelnud midagi.

Ühel ööl nägin unes kuldset redelit, mis ulatus taevasse. Redeli tipus paistis kuldne palee. Ma tahtsin redelist üles ronida, kuid märkasin, et teised inimesed redelil olid rietatud valgesse, aga mina mitte. Siis ütles minu kohal hõljuv kaunis olend: „Astu redelile parema jalaga.“ Ma püüdsin tõsta oma paremat jalga redelile, kuid ma ei saanud esimesele pulgale astuda. Ma nägin mitu minutit vaeva, siis kuulsin kaunist olevust ütlemas, et ma ei tohi redelil ronida, sest ma pole taeva jaoks veel valmis. „Mine koju ja pese end, sest sa pole puhas,“ ütles olend. Ma nutsin, sest ei tahtnud sellest taevaredelist eemale minna. Kuid ma kuuletusin.

Enne kui läksin koju pesema, vaatasin veel kord taeva poole. Kõik oli kadunud. Selle asemel täitis taevast suur must pilv. Pilvest lõi välku ja ma kartsin. Langesin põlvedele ja palusin, et Jumal päästaks mind tormi käest. Siis kuulsin häält taevast ütlevat: „Kahetse ja lase end ristida Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimesse pattude andekssaamiseks.“ Seejärel ärkasin. Teadsin, et see polnud pelgalt unenägu; see oli sõnum Jumalalt.

Mul oli Piibel ja ma olin koos oma mehega Piibli õppetükke uurinud. Aga sel ajal kui tema võttis alandlikult vastu Jumala pääste, pani mu uhkus mind Jumala kutset tagasi lükkama. Selle asemel kiusasin taga oma meest ja teisi, kes püüdsid Jumalat järgida. Kuid Jumal oli teinud mind alandlikuks ning ma uurisin uuesti läbi Piibli õppetükid ja lugesin piiblitekste. Palusin oma abikaasalt andestust ja ütlesin pastorile, et soovin saada ristitud.

Siis läksin nende juurde, keda oli taga kiusanud, keda olin püüdnud keelitada adventõpetusi mitte järgima. Palusin neilt andeks ja ütlesin, et adventkogudus on õige kogudus. Julgustasin neid Jumala juhtimist järgima ja ristimist vastu võtma.

Kuid mu endise kiriku liikmed ei olnud sellega rahul ja tülitasid mind. Kiriku juhid kutsusid mind nõukogu ette ja nõudsid selgitust, miks ma olin nende kirikust välja astunud. Kui ma kohale jõudsin, soovitas preester mul selle rumaluse lõpetada ja kirikusse tagasi tulla. Kuid ma ütlesin talle: „Piibel räägib hingamispäevast ja Jumal käsib meil pühitseda oma püha päeva.“ Preester hoiatas mind, et ma ei räägiks teistele oma uutest tõekspidamistest, aga ma ütlesin, et pean teistele seda tõde tunnistama.

Ma käin ikka veel inimeste juures, keda taga kiusasin, ja pakun neile piiblitunde. Mõned neist on ristitud ja meie piirkonnas rajati kogudus. Kui mul on kiusatus inimeste külastamine lõpetada, meenutan ma, et mul polnud häbi kiusata taga neid, kes järgisid Jeesust, ja nüüd ei tohiks ma häbeneda tunnistamast, et ma eksisin. Ma peaksin innustama neid järgima Jeesust, mitte inimesi.

Me oleme abikaasaga koos Jumala armastuses ning meile meeldib anda piiblitunde, et juhtida teisi Jeesuse juurde. Me käime oma kodust kilomeetrite kaugusel, teises piirkonnas, kus peame piiblitunde. Me rajame sinna uut kogudust.

Kasutan oma tööd lasteaiaõpetajana, et rääkida väikestele lastele Jumalast. Seejärel külastan nende kodusid ja pakun vanematele piibliuurimist. Tänu Jumalale on praegu mõned neist lastest ja nende peredest koguduses.

Mul läks aega ärkamiseks ja mõistmiseks, et adventistid õpetavad Jumala tõde, kuid aja jooksul läks kõik rööpasse, nüüd olen Jeesuse oma. Tänan teid misjoniannetuste eest, mis aitavad minutaolistel inimestel teada saada, et Jumal armastab neid.

Lühidalt

- Kesk-Filipiinidel on umbes üks adventist iga 100 elaniku kohta. See tähendab, et igast sajast inimesest on 99 mitteadventisti. Paljudes linnades ja külates on ainult mõned adventusklikud või pole neid üldse.
- Procesa ja tema mehe taolised koguduseliikmetest piiblitöölised peavad piiblitunde, korraldavad väikeste gruppide tööd ning püüavad teha misjonitööd oma ümbruskonnas ja läheduses asuvates linnades ja külates. Palvetage, et Jumal annaks neile jõudu, kui nad tunnistavad teistele oma usust.
- Misjoni-DVD-1 on põnevaid lugusid Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjonist. Kui teie kogudusel ei ole DVD-d, laadi see alla aadressilt www.AdventistMission.org. Klõpsa menüüs punktil Adventist Mission DVD.

28. veebruar 2009

Kesk-Filipiinid

Rosville'i uus elu

Rosville Villegas

Teismeline neiu otsib paremat elu ja leiab vastused oma perekonna vajadustele.

13-aastane Rosville avas oma pere viletsa kodu kriuksuva ukse. Ta läks mööda nagisevat põrandat väikesele verandale, kus tema ema töötas. Emal töötas alati, pesi teiste inimeste pesu või hoolitses ühe vana naise eest, et teenida nappi raha, mis kulus tervenisti pere toitmisele.

„Ema, tänaõhtune koosolek oli väga tore!“ ütles Rosville, tõstes sulle virna märga pesu, et seda kuivama riputada. „Pastor rääkis huvitavaid lugusid Piiblist – sellest, kuidas Jeesus tegi inimesi terveks. Jeesus äratas mõne inimese isegi surnust üles!“

„Ma olen rõõmus, et see meeldis sulle,“ ütles ema kätelt seebivahtu pühkides. „Niisiis, seal räägiti Jeesusest?“

„Jah. Ema, nii tore, kui sina oleks ka saanud koosolekule tulla. Ma tean, et sulle oleks meeldinud.“

„Ma tuleks hea meelega,“ ütles ema väsinult, „kuid ma pean palju töötama. Sa ju tead, et kui ma ei pese pesu, ei tule ühtki peesot.“

Rosville teadis. Ajad olid rasked. Isa müüs elatise teenimiseks vanametalli, kuid suurem osa tema teenistusest ei jõudnud iial koju. Ta kulutas selle hasartmängudele, alkoholile ja sigarettidele. Rosville aitas sageli pühapäeviti emal pesu pesta ja rohkem raha teenida. Aga ükskõik kui kõvasti nad töötasid, tundus, et nende seitsmeliikmelise pere toitmiseks pole raha iial piisavalt.

Rosville oli rõõmus, et ema oli lubanud temal ja ta nooremal õel Rocille'il minna koos naabriga koosolekule. See oli rõõmuoas sünges maailmas. Igal õhtul kiirustas Rosville pärast koosolekut koju, et aidata ema, jutustades talle samal ajal õhtul kuuldust.

Evangeelne seeria oli peaaegu läbi, kui ema sai viimaks koosolekule. Ta kuulas tähelepanelikult kõnelejat ja tema sõnum puudutas ema südant. Talle avaldas muljet, et räägitu põhines Piiblis. Mõnel korral, mis ta oli käinud perekonna kirikus, oli pastor Piiblit väga harva lugenud.

Kui pastor palus tõusta neil, kes soovisid olla Jeesuse poolel, siis Rosville tõusis. Ema lubas tal kirikus käima hakata ja ristimiseks valmistuda. Rosville võttis sageli kaasa oma nooremaid vendi ja õdesid. Ta kutsus ka oma ema ja isa kirikusse ning vahel nad käisid.

Ema märkas, kui sõnakuulelikuks ja abivalmiks oli Rosville muutunud pärast seda, kui ta oli oma elu Jumalale andnud. Ta nägi Rosville'i sageli Piibli õppetükke õppimas, ja kui ema vajas abi, siis Rosville ei kurtnud, vaid aitas hea meelega. Ema mõistis, et kirikul oli tema tütrele hea mõju ning Rosville'il oli hea mõju oma vendadele ja õdedele.

Mõned kuud hiljem pidas kogudus pere kodu lähedal veel ühe evangeelsete koosolekute seeria. Taas kutsus Rosville sinna oma vanemaid. Ta aitas Rocille'iga emal rohkem tööd teha, et ta saaks koosolekutel käia. Nende rõõmuks käis kogu pere koosolekutel.

Kui pastor rääkis tervisest, palus Rosville isal suitsetamise maha jätta ja selgitas, et see teeb kahju tema ja ka ta pere tervisele. Tema mure liigutas isa ja ta otsustas suitsetamise lõpetada. Rosville palvetas jätkuvalt, et ta vanemad annaksid südame Jumalale.

Rosville'i ristimine oli kavandatud järgmiste koosolekute ajaks. Aga kui pastor palus tõusta kõigil, kes soovivad ristitud saada, nägi Rosville rõõmuga ka oma vanemaid ja nooremat õde tõusmas. Ta otsustas oodata, et nad võiksid perega koos ristitud saada.

Rosville'i isa loobus halbadest harjumustest ning tõi iga nädal palgaümbriku koju ema kätte. Viimaks ometi oli perel piisavalt raha, et toitu osta. Isa viis iga päev läbi perepalvuse ning nende kodu muutus õnnelikuks ja rahulikuks.

Rosville'i vanemad tänavad oma vanemat tütart, kes rääkis neile evangeelsetel koosolekutel ja hiljem kirikus kuuldust. Tema kristliku elu eeskuju ning kutse tulla koosolekutele ja võtta Jumal oma ellu muutis kogu perekonda.

Rosville julgustab kõiki, eriti noori, rääkima oma usust perele. „Sa ei tea iial, mis tulemused on sinu tegevusel või millise rõõmu võib su perre tuua see, kui sa räägid neile Jumala armastusest,“ ütleb ta.

Teie misjoniannetused aitavad muretseda materjale ja vahendeid, mida on vaja edukateks misjoniprogrammideks mitte ainult Filipiinidel, vaid kogu maailmas. Ja teie palved teevad võimalikuks sellised juhtumid, nagu on Rosville'i lugu. Aitäh teile.

Misjoniteated

- Filipiinidel õpivad lapsed kümme aastat – kuus aastat põhiastmes ja neli aastat keskkoolis. Adventlapsed lähevad internaati sageli juba 12-13-aastaselt. Kui neil ei ole võimalik minna internaatkooli või läheduses ei ole adventkooli, peavad nad minema riigikooli, kus õpetajad ei toeta nende usku.
- Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada adventkeskkooli Dumaguettesse, et adventistide lapsed saaksid õppida kristlikus keskkonnas ja elada samal ajal kodus.

7. märts 2009

Kesk-Filipiinid

Preester, kes aitas adventiste

Ernesto Erames

Ernesto otsis vastuseid, kuid tema preestril polnud neid. Jumalal olid teada vastused ja tee, kuidas aidata Ernestol neid leida.

Ernesto on Kesk-Filipiinide põllumees. Aastaid oli ta karismaatilise koguduse liige. Kuid ühel päeval ütles Ernesto preester midagi, mis pani ta mõtlema. „Teie ihu on Jumala tempel,“ ütles preester jumalateenistusel. Ernesto noogutas. See oli arusaadav. Kuid hiljem meenus Ernestole, et preester suitsetab. „Kuidas ta saab öelda, et keha on Jumala tempel, kui ta oma keha ei kohtle templina?“ mõtles Ernesto. Ta palus preestrilt selle kohta selgitust. „Kuidas saab see nii olla, et meie kehad on Jumala templid, kuid sina suitsetad ikka?“ Ernesto küsimusest jahmunud preester püüdis leida vastust, kuid tulutult. Ernesto läks rahulolematult koju.

Ernesto on kogukonnavanem. Mõne päeva pärast tulid adventistid temalt evangeelsete koosolekute pidamiseks luba küsima. Ernesto oli nõus.

Kui ta nägi adventiste koosolekuteks valmistumas, märkas ta, et neil pole helisüsteemi. Ernesto pakkus neile kasutamiseks enda oma. Pastor tänas Ernestot ja lisas: „Meil on hea meel sinu lahkuse üle, mu sõber, kuid sa pead ise tulema oma tehnikat käsitsema, et see õigesti saaks üles seatud.“ Ernesto nõustus ning tal oli hea meel, et tema seadmed sobisid adventistidele. Koosolekutel helisüsteemi kontrollides kuulis Ernesto jutlusi. Need avaldasid talle muljet ning ta hakkas teisi koosolekutele kutsuma.

Pastor vestles sageli enne koosolekuid Ernestoga.

Evangeelsete koosolekute lõpus ristiti 25 inimest, kaasa arvatud Ernesto, tema naine ja kaks nende last. Neist said aktiivsed koguduseliikmed. Ernesto õppis piiblitunde pidama ja aasta pärast ristimist pidas ta evangeelsete koosolekute seeria, mille tulemusena ristiti 14 kallist inimest, nende hulgas ka kolm tema oma lastest.

Kui Ernesto endise koguduse preester sai teada, et Ernesto ja tema pere olid saanud adventistideks, otsustas ta võidelda tulega tule vastu. Ta andis igale koguduse perekonnale Piibli ja käskis neid lugeda. „Lugege, et oleksite valmis, kui Ernesto või keegi teine püüab teid õigest kogudusest eemale meelitada,“ ütles preester. Mõned liikmetest hakkasid Piiblit lugema ja üsna pea märkasid nad, et Piibel ja koguduse õpetused ei ole kõiges kooskõlas. Üks koguduseliige märkas, et Piibel keelab ebapuhta liha söömise, teine esitas küsimuse käsu kohta, mille kohaselt ei tohi kujusid kummardada. Liikmed läksid oma küsimustega preestri juurde. Preester luges näidatud tekste. Pärast pikka mõtlemist vastas ta: „Adventiste ei saa süüdistada, et nad keelduvad kujusid kummardamast või ebapuhast liha söömast, sest nii on Piiblis kirjas.“

Siis küsis üks liige: „Miks peavad seitsmenda päeva adventistid laupäeva, aga meie pühapäeva? Ma ei leia kusagilt Piiblist pühapäeva kohta midagi.“ Preester mõtles hetke ja ütles: „Ma arvan, et adventistidel on õigus, kui nad pühitsevad laupäeva. Aga meie kogudus peab pühapäeva.“

Pärast preestri sõnu Piibli kohta võtsid mitu perekonda hea meelega vastu adventistid, uurisid nendega Piiblit ja said lõpuks adventkogudusse ristitud.

Ernesto piirkonna kogudus kasvab pidevalt ja praeguseks on liikmeid juba 60, osaliselt seetõttu, et Ernestole meeldib piiblitunde pidada. Naaberkogudus palus Ernestol õpetada neile, kuidas pidada piiblitunde ja oma kogudus kasvama panna. Ernesto oli nõus ning pärast piiblitundide pidamist ja evangeelse seeria korraldamist ristiti 21 inimest. Kümme neist ühines kasvada üritava külakogudusega, üksteist Ernesto linna suurema kogudusega.

Ernesto tänab Jumalat, et ta aitas tal avastada Piibli imelised tõed, mida ta nüüd nii väga armastab. Ta tänab ka oma endist preestrit, et see andis kogudusele Piiblid. Rohkem kui 50 selle koguduse endist liiget on nüüd seitsmenda päeva adventistid ja veel mitmed uurivad Piiblit.

Meie misjoniannetused aitavad teha evangeeliumitööd Filipiinidel ja kogu maailmas. Alles igavikus selgub, kui paljud õppisid Jumalat armastama teie ustavate annetuste abil.

Misjoniteated

- Suure osa evangeeliumitööst Filipiinidel teevad koguduse lihtliikmed, kes annavad piiblitunde, teevad väikeste gruppide tööd ja peavad evangeelseid koosolekuid ümbruskonna linnades ja külates. Ühel sellisel evangeelsete koosolekute seerial laenas Ernesto oma helitehnikat ja käis kohal, et süsteem õigesti töötaks.
- Filipiinide elanikud on avalad ja valmis kuulama religiooni õpetajaid, seega on see maailma hõlpsamaid kohti misjonitöö tegemiseks. Kuid siiski on veel palju teha, et igaüks saaks kuulda adventkuulutust ja inimestel oleks võimalus see vastu võtta.

14. märts 2009

Lõuna-Filipiinid

Krabid ja tõekspidamised

Geronimo Femera

Vestlus turuplatsil muutus piiblitunniks ning Geronimo ja ta pere avastasid peagi tõesed, millest nad varem midagi ei teadnud.

Me elame ühel Filipiinide lõunapoolseimal saarel ja kõik söövad siin palju mereande. Krabid on väga populaarsed ja need meeldisid mu emale väga. Võib öelda, et tema armastus krabide vastu aitas tal adventkoguduse leida.

Kui ema ühel päeval õhtusöögiks turul krabisid ostis, kohtus ta mehega, kes alustas vestlust. Noormees mainis, et see, mida sööme, määrab ära, kui terved me oleme. Ema vaatas mehe toidukotte, kus olid peamiselt köögiviljad ja puuviljad, kuid ei krabisid ega muid mereande. Ema küsis, mis on mehe lemmiktoit.

Noormees, kelle nimi oli Jun, ütles, et kõige rohkem meeldivad talle puuviljad ja köögiviljad. „Aga kalad ja muud mereannid?“ nõudis ema. „Mis sulle neist meeldib?“ Noormees ütles, et ta ei söö mereande ega liha. „Aga kõik saarel söövad mereande,“ ütles ema üllatunult. Jun selgitas lahkelt, et Jumala sõnade kohaselt on muuhulgas koorikloomad ja sealihad ebapuhtad.

See äratas ema huvi. „Kas Piiblis on tõesti räägitud krabidest?“ küsis ta. Jun pakkus, et tuleb talle külla ja räägib rohkem. Ema oli uudishimulik ja kutsus Juni külla.

Tuli välja, et Jun oli misjonär Mountain View' kolledžist, Lõuna-Filipiinide adventkoolist. Ta selgitas hoolikalt, et Jumal on nimetanud mõned toidud söömiseks sobivaks ja teised ebasobivaks. „Ja kui me soovime oma kehale parimat, peaksime järgima Jumala juhiseid,“ ütles Jun. Ema noogutas. See oli arusaadav.

Ema kutsus Juni tagasi iga nädal meie perega Piiblit uurima. Kui ma Juni kohtasin, tahtsin väga temast ja ta kogudusest rohkem teada saada. Ma polnud varem seitsmenda päeva adventistidest kuulnud.

Ma olin tol ajal keskkoolis ja huvitusin juba pikemat aega religioonist. Mina ja õde elasime protestantliku pastori peres, kui mu ema käis teisel saarel tööd otsimas. Kui ema meile hiljem järele tuli, elasime religioosse õpetaja majas. Ta polnud kristlane, kuid see ei omanud tähtsust.

Mulle meeldis teda kuulata ja temalt õppida. Aja jooksul soovisin tema religiooniga ühineda, kuid teadsin, et ema ei lubaks seda. Ta oli kindel usklik oma kristlikus kirikus, kus käisime igal pühapäeval.

Aga kui Jun hakkas meie juures käima, rääkis ta asju, mida ma polnud ühegi teise kiriku või religiooniga seoses kuulnud. Ma mõistsin, et Jun tundis tõesti Piiblit, sest ta luges arutletava teema kohta palju piiblitekste.

Jun käis edasi meie juures ja peagi kutsus ta meid oma kirikusse. See erines üsnagi kirikust, kus käisime pühapäeval, kuid inimesed tervitasid meid lahkelt ja sõbralikult. Hakkasime ootama sealset iganädalast jumalateenistust.

Kahe aasta pärast ristiti mind, mu ema, õde ja mitu inimest predest, kellega koos olime Piiblit uurinud. Vaimustav on näha, kuidas Jumal kasutab Jeesuse juurde juhtimiseks teisi inimesi!

Peagi pärast meie ristimist vallandati ema õpetajaametist religioosses lasteaias, sest ta polnud enam meie endise kiriku liige. Ta sai tööd ühes eralasteaias. Ma olin keskkooli lõpetanud ja hakkasin just põetamist õppima.

Kuid siis oli emal ajurabandus ja ta kaotas nägemise. Püüdsin veenda teda õpetamisest loobuma, sest ma ei taibanud, kuidas ta saaks pimedana õpetada. Aga ta jäi endale kindlaks ja kui ta oli piisavalt tugev, sai ta tööd adventlasteaias. Hoolimata sellest, et ta on pime, õpetab ta seal praegugi.

Ma olen hämmastunud selle üle, kuidas Jumal juhtis Juni krabiturul minu ema juurde, et ta saaks meile näidata suuremat tõe, kui olime seni tundnud. Nüüd juhib Jumal meid inimeste juurde, kes peavad kuulma Tema imelisi tõdesid. Ükskõik kuhu lähme, palume Jumalal näidata võimalusi rääkida Temast neile, kes otsivad. See on misjonivaim.

Lühidalt

- Zamboanga on suur linn Filipiinide Mindanao saare edelaosas.
- Suurem osa filipiinlastest moslemeid elab Mindanaol, suurel saarel, kus asub ka Zamboanga, ning lõuna pool asuva Sulu mere saartel. Kuigi enamik inimesi on sõbralikud ja rahulikud, koguneb vahel pingeid ja esineb tüli mõnede moslemite ja valitsuse vahel, eriti väiksematel saartel.
- Vaata misjoni-DVD-lt Zamboanga ja selle kooli kohta, mis saab osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest.

21. märts 2009

Lõuna-Filipiinid

Üksmeel usus

Sumakwel Laviña

Ta innustas oma peret otsima usku, ükskõik millist, mida nad saaksid järgida. Lapsed üllatasid teda ja näitasid teed.

[Paluge see mina-vormis lugu meesterahval ette kanda.]

Ma olin hõimupealik Mindanao saare mägedes Lõuna-Filipiinidel. Seejärel abiellusin ja kolisin saarele, kust oli naine pärit. Minu kolm teismelist last eelmisest abielust tulid meie juurde elama.

Zamboanga rannikul asuv saar on väga erinev mägedest, kus ma olin elanud suurema osa oma elust.

Olime vaevu alustanud uut ühist elu, kui tekkisid probleemid. Meil olid erinevad usud ja me käisime eri kirikutes. Püüdsin oma naise ja lapsed oma kirikusse tuua, kuid mu naine tundis end seal ebamugavalt ja lapsed ei pannud jumalateenistust tähele. Seda nähes soovitasin lastel minna minu naise kirikusse ning jäin ise koju aia eest hoolitsema ja köögivilju müüma. Aga ka see plaan ei toiminud.

Me rääkisime sellest ja jõudsime kokkuleppele, et peaksime olema perena ühes usus. Kuid me ei suutnud kokku leppida, millisesse kirikusse minna. Viimaks otsustasime otsida uue kiriku, millega on terve pere nõus.

Oma kirikutes loobumine oli raske, aga kuidas leiaksime kiriku, mille suhtes oleme kõik ühel nõul? Valida oli nii paljude erinevate kirikute vahel. Hakkasime sõpradelt soovitusi küsima ja mu naine palus isegi ühelt kaasõpetajalt, et keegi tema kirikust tuleks meie perega Piiblit uurima. Aga keegi ei tulnud.

Siis tutvus mu sõbralik ja suhtlemisaldis naine kolme inimesega, kes läksid üle kooliõue sel ajal, kui ta tundi pidas. Ta sai teada, et nad on seitsmenda päeva adventistid ja nende õpetused järgivad kõigis eluaspektides Piiblit. See äratas mu naises huvi ning ta kutsus nad meie juurde oma uskumusi lähemalt tutvustama. Adventistid leppisid kokku, et tulevad järgmisel pühapäeval meile külla.

Minu jaoks olid adventistide külaskäigud algusest peale nagu ilmutus. Ma mõistsin, et Piiblis on palju asju, mida ma ei teadnud. Kutsusime nad tagasi ja peagi sai pühapäeva hommikust meie isiklik piibliuurimisaeg.

Käskisin ka oma lastel piiblitundidest osa võtta. Nad olid nõus, kuigi mingil määral vastumeelselt. Kuid mu vanim tütar hakkas kiiresti asja vastu tõelist huvi tundma. Siis sai mu poeg teada, et üks tema koolikaaslastest oli adventist, ja ka temas tärkas huvi.

Kui olime kolm nädalat Piiblit uurinud, ilmusid lõpuks välja teise kiriku inimesed, keda mu naine oli kutsunud. Seepärast uurisime kauem kui aasta hommikul adventistidega ja pärastlõunal teise kiriku liikmetega. Kui nägime erinevusi kahe kiriku õpetuste vahel, mõistsime, et adventistide tõekspidamised põhinevad Piiblit ja teiste omad suures osas traditsioonil.

Esimene, kes veendus adventkuulutuse õigsuses oli mu 15-aastane poeg. Ta ristiti koos sõbraga. Mõne kuu pärast ristiti mu vanim tütar ja lõpuks ka mu noorim poeg.

Mina ja mu naine olime ikka veel kahevahel. Meil mõlemal olid peres teiste kirikute pastorid. Tundsimme perede survet jääda oma perekonna kirikusse. Otsusega raskustes olles vaatasin üle piibliuurimisvihid ja mõistsin, et kõik adventõpetused põhinevad Piiblit. Viimaks alistusin Jumalale ja mind ristiti. Ma käisin igal hingamispäeval oma perega koguduse osaduses ja jumalateenistustel. Minu naine käis kirikus, kui ta oli vaba, aga ta sõdis ikka veel oma perega otsuse pärast ühineda adventkogudusega. Igal hommikul uurisime koos Piiblit ja palvetasime ning igal õhtul oli meil perepalvus.

Lõpuks otsustas ka mu naine lasta end adventkogudusse ristida. Pärast seda otsust on temast saanud tugev ja kindel adventist. Viimaks ometi oleme õnnelik perekond, kes on usus üksmeelel. Me ei suuda ette näha, kuid oleme veendunud, et Jumal on meid kogu aeg juhtinud. Ja kõige parem on see, et meie lapsed olid esirinnas.

Me oleme üksmeelne perekond Jumala teenimises ning me oleme saanud juurde terve uue õdede ja vendade perekonna Kristuses.

Misjoniteated

- Zamboanga on ühe Filipiinide suurima saare Mindanao edelaosa tähtsamaid linnu. Zamboanga on tuntud Lõuna-Filipiinide sulatuskatlana, sest siin on segatud Aasia, Euroopa, islami, kristluse ja budismi traditsioonid ning see on koduks väga erinevatele inimestele.
- Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab lõpetada keskkooli ehituse Zamboangas, selle jutustuse perekonna elukoha lähedal. Olemasolevas põhikoolis käib lapsi mitmest peamisest kristlikust ja mittekristlikust usust ning koolil on kvaliteetse hariduse ja armastava personali hea kuulsus. Keskkool võimaldab kõigil neil noortel veeta rohkem aega Kristuse ja adventusu juures, rajada tugevat usklike baasi linnas, millel on arvukas mittekristlik elanikkond.

28. märts 2009

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Tulevaste juhtide koolitamine

Osatäitjad: Jutustaja ja kolm reporterit (või vaheldumisi kaks esitajat). *[Märkus: kuigi osatäitjad ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad olema materjaliga nii tuttavad, et ei pea kõike lugema. Harjutage mõned korrad, et osatäitjad tunneksid end vabalt, lisamaks vajadusel häälvarjundeid.]*

Pühakiri: „Ärgu keegi mõtelgu üleolevalt sinu noorusest, vaid saa usklikele eeskujuks kõnes, käitumises, armastuses, usus, puhtuses!“ (1 Tim 4:12)

Jutustaja: Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjoni 13 riigis on palju probleeme, millega kohtuvad kogudusejuhid, kui nad püüavad viia Kristuse evangeeliumi Vaikse ookeani piirkonna elanikele.

Filipiinide saareriigis elab ligi miljon adventisti. Kuid sealne töö ei ole veel kaugelki tehtud. Kõige suurem vajadus on ehk noorte koolitamine selleks, et nad võtaksid juhtimise üle ja viiksid sõnumi kogu divisjoni.

Sel kvartalil keskenduvad kolm Filipiinide projekti seal elavatele lastele ja noortele.

Esimene kõneleja: Palawani saar asub Filipiinide saarestiku lääneosas. 1967. aastal rajatud kool on teeninud hästi nii saare adventiste kui ka suurt osa mittheadventistidest noori, kel ei olnud muud võimalust kvaliteetse keskhariduse omandamiseks. Kui valitsus ehitas läheduses asuvasse linnadesse rohkem keskkooli, kohandas kool oma programmi, et vastata muutunud vajadustele.

Filipiinide õpilased alustavad keskkooli kohe pärast esimese kuue põhikooliklassi lõpetamist. See tähendab, et õpilased lõpetavad keskkooli, kui nad on 15- või 16-aastased. Uuringud on näidanud, et nii vanematel kui lastel on ühtmoodi raske, kui lapsed saadetakse kodust kaugemale – sageli eemalasuvale saarele – pärast keskkooli haridusteed jätkama.

Hiljutine uuring selgitas välja, et nii piirkonnas elavatel kui ka internaadis käivatel õpilastel on vajadus tehnilise ja kutseõppe järele. Nende kursuste lisamine aitab adventnoortel jätkata haridusteed ohutus keskkonnas ja teha misjonitööd lähikonna elanike hulgas. Koolil on ümbruskonnale taas suurem mõju, kui see pakub automehaanika ja arvutialast õpet.

Osa tänasest kolmeteistkümnest hingamispäeva annetusest aitab ehitada klassiruumide korpuse Palawani Adventakadeemiale, et alustada nende lisakursustega. Sel on suur ja pidev mõju nii adventnoortele kui kogukonna mitteadventistidest noortele, kellele tutvustatakse Kristust klassiruumis ja adventnoortega suhtlemisel.

Jutustaja: Teine projekt aitab rajada keskkooli Dumaguete linna Kesk-Filipiinides. Kogudusel on maa olemas ja kõige olulisem on ehitada kaheksa klassiruumiga hoone. Meie kolmeteistkümnest hingamispäeva annetused aitavad märkimisväärselt sellele eesmärgile lähemale jõuda.

Teine kõneleja: Adventpõhikooli õpilased peavad valima, kas õppida kaugel teisel saarel asuvas adventkeskkoolis või kohalikus riigikoolis. Kuna riigikoolides ei ole enam hingamispäeval tunde, siis korraldavad õpetajad laupäeviti spetsiaalseid õppesessioone ja kooliväliseid üritusi, mis jätab adventnoored eakaaslastest ebasoodsamasse olukorda.

Lõppkokkuvõttes loodab see kool saada internaatkooliks, kuhu saaksid õppima tulla ka kaugemal elavad õpilased. Aga kõigepealt on see tavaline kool linnas elavate õpilaste jaoks.

Veel kord paluvad adventõpilased teie abi kristliku keskkooli rajamiseks, kus nad saaksid õppida ja valmistuda juhtivateks ametiteks nii adventkoguduses kui väljaspool seda. Teie kolmeteistkümnest hingamispäeva annetus on Kesk-Filipiinide uslikele väga oluline.

Jutustaja: Meie kolmas projekt Lõuna-Filipiinides Zamboangas on tõeline misjoniprojekt.

Kolmas kõneleja: Zamboangas asus esimene adventkool suurel Mindanao saarel. Zamboangas oli väike põhikool juba enne Mountain View' kolledžit. Kuid õnnetul kombel hävis põhikool tulekahjus. Uus kool püstitati Zamboangasse 1980. aastatel. Kui hoonet oli vaja uuendada, kogusid kogudusejuhid raha, et lõhkuda vana täielikult maha ja ehitada uus betonehitus, kus oleks parem valgustus, suuremad klassiruumid ja ohutum keskkond. Kahe lühikese suvevaheajakuuga asendati vana kool uuega.

Nii linnajuhid kui koguduseliikmed tähistasid uue koolihoone valmimist. Paljud kritiseerisid fakti, et adventkool oli ainult põhikooliõpilaste jaoks. „Kui teil oleks keskkool,“ ütlesid paljud, „siis paneksime oma lapsed sinna. Meile meeldib adventharidussüsteem ja me tahame, et meie lapsed õpiksid teie koolis.“ Isegi mitte kristlased saavad hea meelega oma lapsed adventkooli, kuna nad teavad, et nende lapsi koheldakse seal lugupidavalt ja lahkelt ning neid õpetatakse olema head kodanikud.

Koguduseliikmed võtsid endale ülesande rajada keskkool. Nad nägid, et vajadus on suur, ning iga kaotatud päev oli igaviku jaoks raisatud päev. Niisiis, ootamata kolmeteistkümnest hingamispäeva annetust, mis moodustab suure osa keskkooli ehitamise vahenditest, keerasid usklikud käised üles ja asusid töötama keskkooli kallal kohe pärast suvevaheaja algust. Nad ei tahtnud, et kasvõi üksainus õpilane jääks ilma võimalusest õppida kristlikus koolis.

Keskkooliosa ei ole valmis, kuid seal peetakse tunde. Meie tänane annetus aitab Zamboanga koguduse liikmetel lõpetada keskkooli ja pakkuda selles suures linnas adventharidust lasteaiast kuni keskkooli lõpuni.

Üks pere võttis kokku lootuse oma kahe poja jaoks: „Me ei ole adventistid,“ ütles ema, „kuid meile meeldib see kool. Kui teete siia keskkooli, siis saavad meie pojad lõpetada kooli siin, mitte linna riigikoolis. Palun kiirustage!“

MISJONIJUTUSTUSED I kvartal 2009

Jutustaja: Suur rõõm on kuulda mittheadventiste palumas adventharidust. Meil on midagi erilist, mida suudavad pakkuda vaid vähesed. Ärgem vedagem neid lapsi ja nende vanemaid alt. Peame võimaldama oma noortele parima võimaliku väljaõppe, et nad saaksid aidata koguduse juhtimise juures. Filipiinide lapsed ootavad innukalt meie abi, et ka nemad saaksid tulevikus õppida kristlikus keskkonnas.

Tänane üleskutse on homne reaalsus. Mõelgem täna tõsiselt sellele ja andkem heldelt annetusi miljonite tarbeks, kel on Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjonis veel vaja Päästjat tundma õppida.

Teadmiseks annetajatele

Kolm aastat tagasi läks osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest Kambodžasse, kus ehitati juurde õpperuume sellesse kooli, kus õpib rohkem kui 350 õpilast. Kool laieneb pidevalt, pakkudes adventkoguduse noorimatele liikmetele kvaliteetset haridust turvalises keskkonnas.

Edaspidised kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektid

Järgmisel kvartalil on keskmes Lõuna-Aafrika-India Ookeani Divisjon. Spetsiaalsed projektid on Sambia ja Angola koolide jaoks.

2009. aasta kolmandas kvartalis on fookuses Lõuna-Ameerika Divisjon.